

a paží nakupených v taškách, které nesl, nepoložil jedinou otázku.

„Tudy,“ ukázal jim, kudy jít.

Pokoje se nacházely na konci chodby pokryté popínavými rostlinami. Lilith natáhla ruku a pohladila špičkami prstů listy, ještě vlhké večerní rosou. Stěží skrývala vzrušení: první noc svého života bude spát v hotelu, bez matky a sourozenců. Rakušan se zastavil před dvěma sousedními dveřmi.

„Tady jsou vaše pokoje... Kdo bude spát ve trojce?“

„My, Lilith,“ rozhodl Enzo.

Místnost se nelišila od těch v babiččině domě, tapety a květované ložní prádlo, dřevěný nábytek a kamenná podlaha. Ta noc však byla sama o sobě tak plná adrenalinu, kolujícího Lilithinou krví, že jí vše připadalo jedinečné.

„Můžu si vybrat postel?“ zeptala se.

„Jistě.“

Enzo položil tašku s hlavičkami z umělé hmoty před skříň ve zdi, zatímco Lilith se svalila na postel. Rakušan postavil tašky s nohama a rukama vedle hlaviček. Nechápal, co José dělá s kusy panenek uprostřed noci. To, že ho doprovází muž s dívkou, zřejmě byl nějaký způsob odvedení pozornosti pro ty, kdo pátrají po samotném muži, proč jinak by s sebou táhl takovou zátěž?

„Večeře bude připravená za patnáct minut, pane...“

Mengele, taktak mu to nevypadlo z úst, ale včas se kousl do jazyka. Stěží mohl uvěřit, že bude obsluhovat nejbrilantnějšího vědce nacismu. Stačil tento příběh, na ten háček chytne mnoho sympatizujících turistů.

TADY SPAL

Nechá vyrýt do čela postele hned následující den. Zastavil se na chodbě, naslouchal v polostínu, neodvažoval se ani

dýchat. Při poslechu tekoucí vody ve sprše ho překvapila erekce.

O několik minut později otevřela kohoutek i Lilith.

Zatímco se svlékala, slyšela ho, jak si prozpěvuje nějakou operu v italštině. Zacpala si pusou, aby se nerozesmála. José doslova vyl, bojoval s notami určenými tenorovi:

Ma il mio mistero é chiuso in me,

Il nome mio nessun saprà! no, no

Sulla tua bocca lo dirò!

Hlas se mu při posledním tónu zlomil, nedal se však:

Quando la luce splenderà,

Ed il mio bacio scioglierà il silenzio

Che ti fa mia!...

Lilith neodolala pokušení. Postavila se oběma nohama na kohoutek a lezla dál přidržujíc se obruby odsávadla vzduchu, které spojovalo obě místnosti. Skrze dírky pokryté špínou viděla Josého rozpínajícího ruce, jako by se nacházel na jevišti, čelem k divákům. Otevřená ústa, zavřené oči, napjaté chřípí, hlavu mírně skloněnou ke stropu... Jeho nahota, při pohledu shora – lysina a vystupující břicho – připomínaly karikaturu. Nebylo tajemství, elegance, ani autorita. Vše bylo obnažené, vlhké a houbovité. Lilith objevila to, po čem pátrali všichni Němcovi nepřátelé: pravdivý obraz, zcela ničící celé roky věnované puntičkářskému budování symbolu. Sklonila hlavu dříve, než otevřel oči. Seskočila s roztaženými nohama a pažemi, s klidem nindži, dobře si uvědomujícího, kam dopadnout i při skoku dozadu. Enzo zaklepal na dveře v okamžiku, kdy se její nohy dotkly mokřých dlaždiček.

„Lilith, pospěš si!“

„Už jdu!“